

Byl jsem docela zvědav, jak se vyřeší soutěž na ústeckém mezinárodním finále Porty, když finále české letos ještě nebylo. Na druhou stranu, přesun na červen byl určitě dobrý tah – jakkoliv opticky hlediště víceméně zelo prázdnotou, tak lidí bylo asi víc než by se vešlo do Řevnic. Ústecké letní kino je krásné, ale je prostě obrovské. A k večeru se zaplnilo přeci jen ještě víc v očekávání hvězd. Ale popořadě.

Ústecká Porta není jen sobotní finále. To jsou i koncerty a autorská soutěž na náměstích, v kulturním domě a letos nově i na Větruši, která je opravená a dostala i krásnou novou lanovku. Já absolvoval pouze větší část sobotního finále, které začínalo v půl čtvrté a předcházela mu koncert na „malé scéně“ nad kinem. Soutěžící se nakonec dali dohromady z loňské Porty a letošních zahraničních soutěží – respektive ze soutěží polských a slovenských. Soutěžní odpoledne bylo promícháno s nesoutěžními vystoupeními kapel, které už nějakou tu trofej z Porty mají – **Pětník** a **Reliéf** jsem nestihl, dorazil jsem až na **Věneband**. V tom vedru jejich muzika asi nejen mně přišla jako scénická hudba z nějakého filmu z Marsu, lehce štrejchnutá jakousi melodramatickou kompozicí. Bohužel následující

D.N.A

. moje pocity moc nerozptýlila: byli jen o stupínek hudebně přístupnější a já začal propadat trochu beznaději. Pak už se to ale poměrně prudce zlepšilo. Skupina

Passage

dokázala, že si svá dosavadní ocenění zaslouží a roste – hraje nápaditý příjemný folk bez šokujících zvrátů, ale dovede muzikou pohladit. Trochu podobný je i

Špunt

z Přerova (který nakonec za skladbu Čas dostal cenu Ústecký stříbrňák), trošku více kladou důraz na melodickou stránku věci i s refrény. A pak tu máme soutěžící ze zahraničí: slovenští

Pacipacifik

(moderující J. Schwager tvrdošijně říká Picipacifik) předvedli klasickou slovenskou country, ovlivněnou bluegrassem, rychle plynoucí. Trošku si říkám, že se slovenskou country je to podobné jako s bluegrassem: stačí znát jednoho zástupce a znáte všechno. Ale šlapalo jim to a fungovalo to – dostali cenu diváků. Druhý slovenský zástupce,

Robo Hulej a Spod Budína

byli jiní – lehce folklorizující, ale se znalostí věci a decentně, žádné roubování metalu. Také dostali hlavní interpretační cenu i cenu ČRo Sever. Polští soutěžící vyšli tentokrát naprázdno:

Piotr Plaza

oprávněně – při jeho poslechu jsem si říkal, že to v Polsku leckdy neměli lehké, ale že až tak moc... nějak se snažím opsat slovo deprese, abych ho nemusel použít.

Zielone Liscie

byli pravým opakem – veselá polská country se třemi zpěvačkami, které měly i nacvičenou choreografii a roztleskaly publikum, aniž by ho k tomu vybízely. Ti by si cenu zasloužili.

Nu, a pak už přišli hosté – mezi soutěžícími v soutěžní přestávce vystoupila skupina **Alibaba** – od doby, kdy jsem je viděl naposledy, ohromně vyrostla a získala vlastní tvář, jakkoliv jí budu trochu paradoxně charakterizovat pomocí příkladů - chvílemi mi připomínali Hoboes (tématy – září, i melodicky). Moc výborné, doporučuji.

Modrotisk

zahrál standardní bluegrass a připomněl i starší písně, působil podobně jako Sem Tam ve Strakonicích (viz můj předchozí referát).

Taxmeni

pak vnesli do areálu pořádnou moderní country, zahráli osvědčené pecky a jednu (pro mě)

novinku: českou verzi písně Carlene Carter

Halelujah in my heart

. Moc se jim povedla.

Srdce v ruce

mám nechyběla a nechyběla ani závěrečná vypalovačka instrumentálních citací - to už byli v přímém přenosu stanice Praha (prý si nyní říká Dvojka..., no proti ambicím žádný dišputát, že) – to se asi posluchači divili, co se jim to na jejich Praze hraje.

Pavína Jíšová a přátelé

nabídlí decentní směs písní současných i minulých a byl to takový milý uklidňující přechod mezi drsnými Taxmeny a trošku komplikovanou

Neřeží

, která šla pak. Neřež musela vyděsit posluchače ČRo2 zejména písní o nepřizpůsobivých spoluobčanech – jestlipak Neřeži někdo řekl, že jsou v přímém přenosu a ještě takové stanice? Neřež s sebou také začala vozit zpěvačku. Spojení Fleretu a Jarmily Šulákové mi přijde naprosto přirozené, spojení Bokomary a Nadi Urbánkové je tak trochu vypočítané na efekt, ale

Marie Rottrová

a Neřež

? Kdo si vezme k sobě třeba Věru Špinarovou (abychom zůstali na Moravě) nebo naše nové národní jmění? Když vezmu do úvahy, že takovým trampským národním jměním jsou písně bratří Nedvědů... Ale nechme úvah a zpět ke koncertu: Nejlépe situaci charakterizuje popis výměny muzikantů – Neřež hráli úvodní blok ve třech a avizovali další muzikanty. Když přišla Marie Rottrová, Neřež odešla a nastoupili právě ti tři další muzikanti. Pravda, pro další písničky se Neřež vrátila a zůstala i trojice muzikantů a z repertoáru se Marie Rottrová hravě vyzpívala písněmi, které pro ně psali ostravští písničkáři a folkaři (Wykrent, Nohavica), no nicméně repertoárový střih to byl stejně ostrý, jako když Bokomara po Lustru a můře střihne Viléma, co peče housky. Ale Marii to stále zpívá, výborně vypadá a dovede navázat svou upřímností kontakt s publikem – takže vystoupení nakonec na jedničku. Druhou částí večera provázel Vladimír Vejce Čech, který kvůli asi pěti vstupům cestoval z Karlštejna, kde hrál Karla IV. A dorazil tudíž pozdě. Pozdě, ale připraven: historku o pšoukání, kterou vyprávěl na pražské Portě, jsme slyšeli jako hit opět. Ach jo.

Kdybych věděl, že vlak ve 22,13 z Ústí bude mít 85 minut zpoždění (a vlak ve 20,13 dokonce 200), tak bych počkal i na vystoupení **Spirituál kvintetu** a **Františka Nedvěda**. Takhle jsem detailně poznával ústecké nádraží, než jsem odjel do Prahy, zato oba vlaky jely takřka na dohled od sebe. Nashledanou v Řevnicích – tam se jezdí také vlakem a vzhledem k tomu, co se na berounské trati chystá, doporučuji vyjet tak ve středu.